

promissio

GUDS LØFTE – VORES SENDELSE

• 04

KLAR TIL KAMP MOD CORONAVIRUS

Bjarne Carlsen bidrager til Etiopiens kamp mod Covid-19 ved at reparere respiratorer på hospitalet i Goba.

• 06

»SKOLEN ER MIT FRIRUM«

På Den Lutherske Kirkes skoler arbejder lærere og ledelse hårdt for at vende elevernes skæbner. Det kræver mere end god undervisning, når eleverne bærer på tragiske historier som Prince Yorbaks.

• 10

BIBELSKOLEELEVER TRODSER STENKAST OG TILRÅB

»Det er hårdt at prædike for muslimerne, men jeg bliver ved alligevel,« siger Dametu Biru, der er studerende på Sister Janne Pedersen Memorial Bible School. Her er visionen for mange studerende, at muslimerne også skal lære Jesus at kende som Messias.

#DETBLIVERGODTIGEN

Situationen med coronavirus har skabt et nyt hashtag, som bruges på sociale medier. Guds løfte om, at det bliver godt igen, er også en hjertesag for Promissio.

Børn over hele Italien begyndte i marts at tegne regnbuer påført teksten #andråtuttobene – på dansk: #detblivergodtigen.

Jeg blev utrolig glad for de italienske børn, som fik den idé, for det minder os om Guds løfter midt i den frygtelige situation.

Som Noah fik at vide efter oversvømmelsen af jorden, så lovede Gud, at han aldrig ville oversvømme jorden sådan igen. Tegnet på Guds løfte var regnbuen.

Løftet om, at det bliver godt igen, er også en hjertesag for Promissio, for vores overordnede fokus er netop på Guds løfte – at mennesker må få et livsforvandlende møde med ham, så de får del i det håb, som holder gennem enhver krise; ja, ligefrem gennem døden. Vi ved selvfølgelig godt, at det aldrig bliver fuldentet godt her på jorden, men vi venter i håbet om, at det bliver for evigt perfekt, når Jesus kommer igen for at tage os med på den nye jord, hvor der ikke skal være sygdom, død og ødelæggelse.

I øvrigt er vi i Promissio vant til at arbejde "sammen hver for sig", for vi arbejder på afstand af hinanden. Vi arbejder med international mission, hvilket indebærer en naturlig afstand, og vi er samtidig et missionsfællesskab på tværs af Danmark.

Når det er sagt, så kan vi også mærke krisen, for konkret lider partnerkirkerne under gudstjenestepausen, og de fattige bliver hårdest ramt. I Danmark har vi lukket genbrugsbutikkerne, hentet volontører og Global Discipleship Training-elever hjem, flyttet årsmødet og aflyst de møder, vi skulle have deltaget i rundt i landet. Vi kan heller ikke få vores hold af byggevolontører sendt til Robe, så Takkens Hus kan blive bygget færdigt, og i det hele taget skubber det til tidsplanen for byggeriet.

Vi er alle udfordret af Covid-19 på hver vores måde, men #detblivergodtigen.

KOLOFON

Redaktion:

Generalsekretær Frede Ruby Østergård
(ansvarshavende)
frede@promissio.dk
Markedsførings- og sekretariatskoordinator
Line Reckweg Nissen
line@promissio.dk
Journalist Rikke Thomassen
rt@rikkethomassen.dk

Magasinet Promissio:

Magasinet sendes gratis til alle Promissios medlemmer og til interesserede i Danmark og på Færøerne.

Artikler kan anvendes efter aftale med Promissio.

Fotos ved Promissio hvor intet andet er anført.

Forsidefoto:

Dametu Biru er studerende på Sister Janne Pedersen Memorial Bible School i det sydlige Etiopien.
Fotograf: Marius Weber Jørgensen

Design:

Vokseværk – vokseverk.dk

Layout og tryk:

Johansen Grafisk A/S
ISSN 2246-4506
Oplag: 3.800 stk.

Giv besked til Promissio, hvis du har ændringer i navn eller adresse.

Indsamlingsetik:

Promissio følger ISOBROs vejledning for god indsamlingsetik.

Promissio hed Dansk Ethioper Mission før 15. maj 2014.

Promissio

TORVET, Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N

Telefon: 7356 1260

E-mail: info@promissio.dk

Hjemmeside: www.promissio.dk

Giro: 607 1104

Nordea Bank: 2207 0062262753

Frede Ruby Østergård
Frede Ruby Østergård, generalsekretær

GDT'ERNE MÅTTE FORLADE ETIOPIEN PÅ GRUND AF CORONAVIRUS

Deltagerne på Global Discipleship Training rejste hjem fra Etiopien en måned før planlagt på grund af coronavirus. Situationen skabte både tårer, vrede og frustrationer – men det blev vendt til taknemmelighed.

Af Rikke Thomassen, journalist

»Der var ikke nogen, der sagde noget i et godt stykke tid. Nogle havde tårer i øjnene og andre en klump i halsen. Det var virkelig en mavepuster for dem.«

Sådan beskriver Lotte Carlsen, leder af Global Discipleship Training (GDT), reaktionen, da hun lørdag morgen den 14. marts 2020 måtte fortælle GDT'erne, at de skulle rejse tilbage til Danmark en måned før planlagt.

»Jeg fortalte dem det, som det var, at det ikke var noget, Promissio ønskede, men at det var på Udenrigsministeriets anbefaling. Og jeg var selvfølgelig også klar over, at de ikke ville blive glade for det – ligesom jeg heller ikke selv var glad for det,« siger Lotte Carlsen.

Drømme blev knust

En af dem, der gav tårerne frit løb den morgen, var Stine Holm Madsen.

»Det ramte mig godt nok hårdt. Det var virkelig nogle drømme, der blev knust. Og jeg blev frustreret og sur. Jeg vidste jo også godt, at det nok var det bedste, men på det tidspunkt virkede det dumt at skulle rejse til Danmark, for der var ingen spor af coronavirus i Etiopien, men det var der i Danmark,« siger Stine Holm Madsen.

Men allerede i løbet af formiddagen oplevede hun, at vreden og frustrationerne blev vendt til taknemmelighed, ikke kun for hende selv, men for hele holdet.

»Vi oplevede en taknemmelighed over, hvad vi havde nået at opleve, og den tid, vi fik – mødet med de unge i kirken i Etiopien,

fællesskabet med hinanden og ikke mindst mødet med Gud på en ny måde. Det var bare fantastisk at opleve, hvordan Gud også arbejdede ind i den konkrete situation,« siger hun.

Selvom beslutningen om at skulle rejse hjem måske ikke helt gav mening lørdag morgen, stod det dog klart i ugen efter, at det var den helt rigtige beslutning, for i løbet af den uge blev mange lande lukket ned, og flyvninger blev aflyst.

»Jeg kan stadig godt have det sådan, at det var mega øv, at vi skulle rejse hjem, men jeg synes alligevel, at jeg har fået meget med, og det har ikke været så slemt at komme hjem, som jeg troede, det ville blive,« siger Stine.

Fortsatte med onlineundervisning

Da GDT'erne kom til Danmark, fortsatte

de med onlineundervisning, og selvom undervisning online ikke kan erstatte at være til stede i Etiopien, har Stine oplevet at få meget ud af undervisningen.

»Vi har virkelig fået guld med. Undervisningen har haft relevans i forhold til Etiopien, og vi har også fået bearbejdet nogle af alle vores indtryk fra opholdet – og snakket om, hvordan vi kan bruge dem herhjemme,« siger hun.

Mange af GDT'erne føler sig dog ikke "færdige" med Etiopien, og Promissio planlægger derfor, at holdet kan komme tilbage til Etiopien i en uges tid i slutningen af januar 2021.

»Rejsen skal de selv betale, men Promissio sørger for kost og logi, forhåbentligt i Mana Galataa,« siger Lotte Carlsen, der ser frem at se GDT'erne i Etiopien igen. ●

Klar til kamp mod coronavirus: BJARNE REPARERER RESPIRATORER

Bjarne Carlsen bidrager til Etiopiens kamp mod Covid-19 ved at reparere respiratorer på hospitalet i Goba.

Af Rikke Thomassen, journalist

I Etiopien har situationen med coronavirus fået direkte indflydelse på Bjarne Carlsens arbejde på hospitalet i Goba, hvor han sammen med sin kollega, Yishambel Semeneh, har arbejdet med at få hospitalets respiratorer i drift.

I hele Etiopien er der ifølge den kliniske chef på hospitalet omkring 300 respiratorer til en befolkning på omkring 110 millioner mennesker. På hospitalet i Goba er der fire respiratorer – og hospitalet servicerer omkring to millioner mennesker.

To ud af fire respiratorer virkede

I begyndelsen af april fungerede kun to af hospitalets fire respiratorer.

»Det er i første omgang lykkedes at få en af respiratorerne til at virke ved at skille den ad, rense alle de mekaniske dele i den og samle den igen,« siger Bjarne Carlsen.

Den sidste respirator er dog lidt sværere at få i drift.

»Her er tilsyneladende tale om en fejl i elektronikken. I en periode virkede den delvist – altså den virkede perfekt i 10-15 minutter, hvorefter den bare slukkede uden varsel, hvilket ikke er optimalt, når der er tale om en respirator. Til sidst kunne den dog overhovedet ikke tændes. Yishambel lokaliserede fejlen til respiratorens strømforsyning, hvor en såkaldt effektmodstand tilsyneladende er brændt af,« forklarer han.

Jagten på reservedele

Men det løser dog ikke nødvendigvis problemet, for det er svært at skaffe reservedele uden at skulle skaffe det hjem fra udlandet, og det er der ingen penge til.

På hospitalet i Goba arbejder missionær Bjarne Carlsen med at få alle hospitalets respiratorer i drift, så de kan indgå i kampen mod coronavirus.

Bjarne gik derfor på jagt efter en reservedel, først i Hawassa og derefter i Addis Ababa.

»I Hawassa, som er en by med cirka samme indbyggertal som Aarhus, lykkedes det mig ikke engang at finde en person, der vidste, hvad en elektronisk komponent er for noget. Efter en times søgen i Addis Ababa i det kvarter, hvor jeg havde fået at vide, at den slags butikker ligger, lykkedes det mig i den fjerde butik at finde to effektmodstande, som i kombination måske vil kunne virke,« siger han.

I mellemtiden havde han dog for en sikkerheds skyld bedt sin bror om at købe og få sendt nogle passende effektmodstande fra Danmark.

»De ligger nu på kurerfirmaets depot i Addis Ababa og venter på at blive afhentet. Og problemet er nu at finde dette depot, for indtil videre har de sendt os en uforståelig adresse og et telefonnummer, som ikke er i drift,« fortæller Bjarne.

Dermed er det stadig uvist, om den fjerde respirator kommer i drift, men han forventer dog, at de får den til at virke. ●

LIBERIA ER HELT I KNÆ

Af Elisabeth Poulsen, missionær i Liberia

I Liberia er der lukket ned på grund af situationen med coronavirus. Der er varslet 90 dages lockdown regnet tilbage fra 12. april.

Liberianerne skal holde sig hjemme mest muligt, og de har fået samme anvisninger som danskerne om at vaske hænder, spritte, hoste i ærmet og holde afstand.

Man tager coronavirus meget alvorligt, da man har lært af ebola, som ramte landet i 2014-15, og hvor mange tusinde mennesker døde.

Liberia var i knæ før coronavirus, og nu er situationen endnu sværere for alle.

Den store udfordring i landet er, at man har svært ved at skaffe sig mad, da markederne er lukkede, og de lokale derved ikke kan sælge deres varer. Der er berettet om skyderier i Monrovia, da

sikkerhedsstyrker kører rundt i byen og forsøger at opretholde ro og orden.

Indtil videre meldes der kun om få smittetilfælde i Liberia. Ved indgangen til maj måned havde smitten dog bredt sig meget mere ud i amterne, hvilket vil sige, at situationen uden for hovedstaden er tiltagende med smittede.

Den økonomiske situation og fødevarer-situationen for landet synes dog indtil videre at være mere kritisk end selve corona-tallene, med det er klart, at hvis Covid-19 for alvor breder sig i landet, vil alt blive meget kritisk.

For mig betyder alt dette, at jeg sidder på Færøerne og arbejder hjemmefra. Jeg rejste ud af Liberia den 18. marts, da flyruterne begyndte at lukke, og jeg ved ikke, hvornår jeg kan komme tilbage til Liberia. ●

Klorvand til vask uden for et supermarked i Monrovia.

NYE OPGAVER FOR MISSIONÆRERNE I ETIOPIEN PÅ GRUND AF CORONAVIRUS

Af Rikke Thomassen, journalist

I Etiopien har situationen med coronavirus indflydelse på arbejdet for Promissios missionærer i landet.

MY-LINC, hvor Berit Østby arbejder, er lukket for fysisk undervisning, og de er i stedet begyndt med onlineundervisning. Berit bruger desuden noget af sin tid på at udvikle et undervisningsoplæg for deltagerne på Cross Cultural Training.

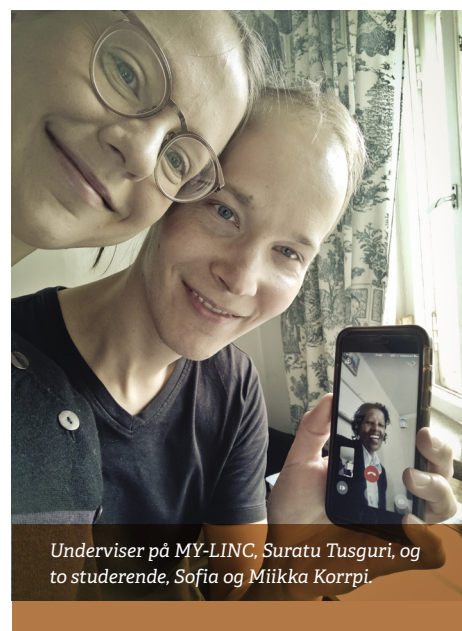
Deltagerne på Global Discipleship Training er rejst hjem, hvilket har givet Lotte Carlsen en mindre arbejdsbyrde, men både Lotte og Bjarne har stadig mange forskellige opgaver at tage sig af i Etiopien, ikke mindst at koordinere byggeriet af Mana Galataa. Byggeriet fortsætter, men det forventes at tage længere tid end

oprindeligt planlagt.

I Etiopien har myndighederne meldt ud, at der kun må samles fire personer ad gangen, og alle skal bære mundbind på offentlige steder. I alle transportmidler – også private biler – må kun hvert andet passagersæde benyttes. Alle skal derfor betale for to sæder, hvilket gør offentlig transport dobbelt så dyrt.

Der er dog tilsyneladende stor forskel på, hvor alvorligt situationen bliver taget i de større byer, ude på landet og i de mindre byer. For eksempel stimler folk fortsat sammen til markeder i de mindre byer.

Alle Promissios missionærer i Etiopien føler sig dog trygge ved at være i landet, hvor de har deres hjem. ●

Underviser på MY-LINC, Suratu Tuguri, og to studerende, Sofia og Miikka Korppi.

»SKOLEN ER MIT FRIRUM«

På Den Lutherske Kirkes skoler arbejder lærere og ledelse hårdt for at vende elevernes skæbner. Det kræver mere end god undervisning, når eleverne bærer på tragiske historier som Prince Yorbaks.

Af Elisabeth Poulsen, missionær i Liberia, og Line Reckweg Nissen, markedsførings- og sekretariatskoordinator

Prince Yorbak går i 11. klasse på Sct. Peters Lutheran School i Liberias hovedstad, Monrovia. Han er dog ikke lige så hjemmевant i skolegården og klasselokalerne som de andre elever omkring ham, for Prince er ny elev. Han har tidligere gået på en af landets folkeskoler.

»Min far har et stort ønske om, at jeg får en uddannelse, og da én, han kendte, anbefalede kirkens skole, fik han mig tilmeldt,« siger Prince Yorbak.

Sct. Peters Lutheran School er én af Den Lutherske Kirke i Liberias omtrent 30 skoler. Skolerne har et godt ry, som også er nået Princes ører.

»Når man har gået på en af kirkens skoler, bliver det betragtet som, at man har fået et afgangsbrev af høj karakter, fordi kirken har mange års erfaring med undervisning, og fordi de udruster deres lærere så meget. Jeg kan se, at der er stor forskel på, hvor jeg kommer fra og til nu, hvor jeg er i en af kirkens skoler,« siger Prince og tilføjer, at skolen også tilbyder rådgivning, som man ikke kan få på nogen andre skoler.

Mange bekymringer

Rådgivningen har stor betydning for Prince, for selvom han udadtil ligner mange af de andre teenagere omkring sig, så ligger der en skygge over hans tanker, som fylder meget, når han sidder på skolebænken.

Da han var bare fem år, kom faren ud for en arbejdsulykke, som gjorde ham blind. Kort efter stak Princes mor af og efterlod femårige Prince som den ansvarlige for sin syge far og treårige lillebror.

Prince Yorbak går i 11. klasse på Sct. Peters Lutheran School i Monrovia. Da han var fem år, stak moren af og efterlod Prince som ansvarlig for sin syge far og treårige lillebror.

Elever på Sct. Peter's Lutheran School. De bruger ligesom Prince Yorbak det meste af deres fritid på at arbejde og tjene penge til familien, så der ikke er tid til at lave lektier.

Princes far har forsøgt at forsørge familien ved at tigge på gaden, men det er Prince, der har måtte følge sin far rundt i byen, så han ikke kom til skade i trafikken.

»Jeg har brugt meget tid på at tænke over, hvorfor min mor forlod os. Min lillebror og jeg har savnet hende så meget. Jeg føler mig ofte alene, når jeg er i skole. Det er svært at koncentrere sig, når man tænker på ens mor, og jeg fik også meget lave karakterer ved sidste test,« fortæller Prince.

Bekymringer om, hvordan de skal få råd til at betale hans skolepenge, svirrer også rundt i hovedet, og Prince har indtil videre kun fået 40 procent i sine tests. Han skal op på 75 procent for at bestå sine fag.

Lærerne vil gerne hjælpe

Selvom resultaterne ikke er så gode, som Prince har brug for, så er skolen stadig et lyspunkt i hans tilværelse.

»Når jeg er i skolen, føler jeg et frirum og ved, at der er altid en lærer, der vil tale

med mig og hjælpe mig med det faglige,« fortæller han.

»Det er svært at være ny på en skole, men skoleinspektøren hjælper mig til at slappe af og til at få rådgivning og venskaber på skolen, og det er jeg glad for. Skolelederen snakker ofte med mig og siger, at jeg ikke skal bekymre mig. Gud vil hjælpe os med at finde en vej i det her, og skolelederen vil gøre alt for at hjælpe mig.«

Støtten fra skolen hjælper Prince tættere og tættere på sit livsmål. Han er fast besluttet på at skabe en anden fremtid for sig selv og sin familie end den triste fortid, de deler.

»Når jeg nu har fået mulighed for at gå på denne skole, vil jeg arbejde hårdt for at bestå. Jeg ved godt, at mit faglige niveau ikke er så højt som de andres, der har gået her i mange år, men jeg giver ikke op! Jeg vil have en uddannelse, så jeg kan være med til at skabe en bedre fremtid for min familie,« siger Prince.

Mere end en uddannelse

Princes historie er langt fra enestående. Alt for mange børn og unge i Liberia har tunge historier med i bagagen, som de bærer med ind på skolebænkene. Men som et lyspunkt i deres dunkle hverdag står Den Lutherske Kirkes skoler, hvor lærere og ledelse arbejder hårdt for at vende elevernes skæbner. Undervisningsniveauet er mange steder højere end på Liberias offentlige skoler, men en lige så vigtig ingrediens er, at skolerne ikke kun leverer uddannelse. De hjælper udfordrede unge mennesker som Prince Yorbak gennem tilværelsen ved at give omsorg og udrustning til både hoved og hjerte. ●

Du kan give uddannelse og udrustning til lærerne på Prince Yorbaks skole og Den Lutherske Kirkes andre skoler ved at støtte indsamlingen på bagsiden.

BYGGEVOLONTØRERNE MÅ BLIVE HJEMME

De næsten 20 danske byggevolontører, som var klar til at sætte sig i flyet først i maj for at hjælpe med afslutningen af byggeriet af Mana Galataa, Takkens Hus, i Robe, må blive hjemme på ubestemt tid. Foruden anbefalingen fra danske myndigheder om at undgå internationale flyvninger, har etiopiske myndigheder også indført to ugers karantæne til alle indrejsende til landet, hvilket umuliggør et ophold for byggevolontørerne. Vi håber, at det bliver muligt for dem at rejse afsted senere på sommeren, så de kan sætte det sidste finish på bygningerne.

Neyðarróp frá kirkjuni í Liberia

Konto nr.
6460-155.192.4
Viðmerk "Liberia hjálp"

NØDINDSAMLING PÅ FÆRØERNE TIL FORDEL FOR DEN LUTHERSKE KIRKE I LIBERIA

For at støtte Den Lutherske Kirke i Liberia, som under nedlukningen af landet grundet coronaviruset ikke kan samle ind til sit arbejde, har Promissio og missionær Elisabeth Poulsen i samarbejde med Elisabeths sendemenighed på Skála og folkekirken igangsat en nødindsamling på Færøerne. Indsamlingen møder opbakning på Færøerne og har ved bladredaktionens afslutning indsamlet 50.000 kroner.

VI MANGLER FRIE MIDLER

Promissios regnskab for 2019 endte på et lille overskud på 16.449 kr. før henlæggelser. Regnskabet er med til at illustrere, at Promissios økonomi generelt er sund, og at vores arvepulje i mange år har været med til at muliggøre øget aktivitet i arbejdet.

Strategien for arvepuljen har fra begyndelsen været, at pengene skulle ud og bruges i arbejdet, præcis som det har været ønsket af dem, der har testamenteret midlerne. Det er sket, og arvepuljen er blandt andet med til at finansiere Mana Galataa, Takkens Hus, i Robe. Da arvepuljen ikke er en udtømmelig kilde, er vi nu nået dertil, hvor puljen inden for en kort tidshorisont er tom, medmindre nye, større arvebeløb kommer ind. Det har vi vidst længe, og derfor kommer det ikke bag på os.

Det efterlader dog Promissio med en udfordring på likviditeten. De kommende måneder vil der falde store regninger til betaling på blandt andet Mana Galataa, og da de resterende midler i arvepuljen er bundet i TORVET, mangler vi frie midler til at betale disse regninger.

Vi henvender os derfor til jer, vores venner, for hjælp. For det første er det som altid en stor hjælp, når de lovede gaver kommer ind så tidligt på året som muligt. For det andet leder vi særligt efter venner, som har en mindre eller større opsparing stående, som de er villige til at udlåne til Promissio med tilbagebetaling inden for en overskuelig tidshorisont. Det vil hjælpe os til at have de frie midler i hænderne, som vi skal bruge den kommende tid.

Har du mulighed for at hjælpe på den ene eller anden måde, så tag kontakt til generalsekretær Frede Ruby Østergård på telefon eller mail: 2972 5994 eller frede@promissio.dk.

TO TIDLIGERE MISSIONÆRER BLEV VALGT IND I PROMISSIOS BESTYRELSE

Gitte Rasmussen og Kurt West Rønne ønsker begge at give noget af den berigelse, de selv har fået fra deres udsendelse som missionærer, videre til andre.

Af Rikke Thomassen, journalist

På Promissios online generalforsamling den 21. april blev Gitte Rasmussen og Kurt West Rønne valgt ind i bestyrelsen. De har begge tidligere været udsendt som missionærer i Etiopien, og deres kendskab til Promissio og international mission har også haft indflydelse på deres ja til at træde ind i bestyrelsen.

Gitte Rasmussen var udsendt fra 2009 til 2012, hvor hun arbejdede i Mekane Yesus-kirken på synodekontoret i Hawassa. Her udviklede hun sammen med en etiopisk kollega undervisningsmaterialer til søndagsskolerne.

»Det var rigtig vigtigt, at der blev ansat en kollega af kirken dernede, og at vi to var ligeværdige. Det er noget af det, jeg godt kan lide med Promissio. Vi rejser ikke ud for at hjælpe dem med det, de ikke kan. Vi rejser ud for at samarbejde – for at vi hver især byder ind med de ressourcer og evner, vi nu har,« siger hun.

Gitte oplevede selv en stor berigelse i mødet med den etiopiske kirke, og hun glæder sig over, at Promissio er med til at give unge danskere et møde med kirken.

»Det er interessant at følge, hvordan den unge generation af kristne danskere kan have stor glæde af at komme til en anden kirkelig kultur og se og erfare, hvad den betyder for andre mennesker, og få noget med derfra til deres eget trosliv,« siger hun.

Give berigelsen videre til andre

For Kurt West Rønne handler det også om at give noget af det videre, som han selv

fik med i sin tid som missionær i Etiopien fra 1995 til 2004. De første seks år var han bygningsrådgiver for den sydlige synode, og efterfølgende var han med til at starte Tabor Evangelical College op.

»I mig og min kone er der en indre etiopier, som aldrig helt er tilfreds, og som vi godt kan dulme og gemme væk, men så snart der er mulighed for det, så dukker den op igen. Mit ja til bestyrelsesarbejdet er baseret i en umiddelbar kærlighed til alt, hvad der har med Etiopien at gøre og ønsket om at være i kontakt med det. Den berigelse, vi selv har fået, den vil jeg gerne være med til at brede ud til andre,« siger Kurt og tilføjer, at han også er opmærksom på, at arbejdet i Liberia er en lige så vigtig del af Promissio, som arbejdet i Etiopien.

Oprindeligt er Kurt uddannet civilingeniør, men blev gennem de ti år i Etiopien "omskolet" til matematik-gymnasielærer, og i dag arbejder han som uddannelsesleder og matematiklærer på Hovedstadens Kristne Gymnasium – efter 15 år i en lignende stilling på Bornholm.

»Lige nu er jeg i en situation, hvor jeg sammen med min familie er ved at flytte, så alle de aktiviteter, jeg har haft på Bornholm, de forsvinder, og der bliver plads til noget nyt. Jeg savner at beskæftige mig med ydre mission, og det var der mulighed for nu,« siger han. ●

BIBELSKOLEELEVER TRODSE STENKAST OG TILRÅB

»Det er hårdt at prædike for muslimerne, men jeg bliver ved alligevel,« siger Dametu Biru, der er studerende på Sister Janne Pedersen Memorial Bible School. Her er visionen for mange studerende, at muslimerne også skal lære Jesus at kende som Messias. Netop derfor bruger de to år på at dykke ned i Bibelen.

Af Anika Thorø Møller, journalist og deltager på kommunikationsrejse i 2019

Der bliver pjattet højlydt. Eleverne på Sister Janne Pedersen Memorial Bible School i det sydlige Etiopien sidder tæt pakket i skyggen af en solgul bygning for at få sig et frikvarter fra både solen og bøgerne.

Der bliver klasket på lårene, og et stort grin flyver ud af munden på en af de kvindelige studerende, Dametu Biru, der sidder som blommen i et æg i midten af en stor flok medstuderende.

Men lige så hjertevarm som stemningen lige nu kan virke på bibelskolen i Dodola, lige så kold er den til tider i det landområde i det sydøstlige Etiopien, som Dametu kommer fra.

Her er stenkast, tilråb og hånlige kommentarer en del af hverdagen. De mange muslimer i området bryder sig nemlig ikke om Dametus tro.

»Muslimerne siger, at de kaster sten efter mig, fordi Jesus ikke er Guds søn – for dem er han kun et menneske,« siger Dametu.

Men selvom Dametu oplever ubehagelige tilråb og stenkast, når hun deler sin tro offentligt, stopper det hende ikke.

»Det er hårdt at prædike for muslimerne, men jeg bliver ved alligevel. Jeg har forstået, at Jesus er Guds søn. Jesus er i live. Den sandhed bliver jeg nødt til at fortælle videre,« siger hun.

Netop derfor er hun nu i Dodola i Wabe Batu-synoden, hvor Mekane Yesus-kirken har en bibelskole. Hun vil nemlig blive bedre til at dele evangeliet med muslimerne, som udgør 95 procent af befolkningen på hendes hjemegn.

Dametu Biru kommer fra Bale, som ligger i den sydøstlige del af Etiopien. Her har hun tidligere gået i gymnasiet, men nu er det blevet tid til to år på bibelskole i Dodola.

Foto: Marius Weber Jørgensen

Humøret er højt i pausen på bibelskolen i Dodola. Men helt så muntert er der ikke på Dametu Birus (2. fra højre) hjemegn, når hun deler sin tro i det offentlige rum.

Foto: Marius Weber Jørgensen

En fælles brand for muslimer

Pausen i skyggen er slut, og bibelskoleeleverne har igen kastet sig over bøgerne i undervisningslokalet.

De bliver undervist af Tessa Kediro – skolens leder og en energisk herre med store, hurtige armbevægelser.

Også den andetårsstuderende Dametu er med i undervisningen, hvor hun følger koncentreret med fra forreste række.

I alt går omkring 30 studerende på Sister Janne Pedersen Memorial Bible School fordelt på to årgange, og ligesom Dametu har de øvrige elever også en klar vision.

Flere af dem fortæller, at de vil vende tilbage til deres hjemegn for netop at kunne fortælle evangeliet til muslimerne. En af dem er Yames Baohe Bekele, der kommer fra den østlige del af landområdet Bale i nærheden af byen Robe:

»Jeg har en plan. Der er så mange mennesker, der ikke har hørt evangeliet og

ikke ved, hvordan Gud tjener mennesker. Guds ord siger: Gå til verdens ende og fortæl om Jesus. Det er derfor, jeg går her på skolen,« siger Yames.

Ligesom Dametu har han derfor sat to år af til at få undervisning på bibelskolen i Dodola. Her bliver de blandt andet undervist i kirkehistorie, luthersk teologi, lederskab og meget andet. Vigtigst af alt bliver de trænet i at dele evangeliet med andre.

»Mit ophold her på skolen gør mig bedre til at evangelisere. Det styrker mig, jeg lærer en masse, og det hjælper mig til at gå ud og prædike,« siger Dametu.

Sætter handling bag ordene

Der er ingen tvivl om, at både Dametu og Yames har en brand for muslimer, der kommer fra et sted dybt, dybt inde. Men det er ikke kun dér, visionen får lov til at leve. Folkene bag bibelskolen gør nemlig alt, hvad

de kan, for at støtte de studerende i deres drømme.

Skoleleder Tessa Kediro fortæller, at undervisningen tidligere foregik på Etiopiens officielle sprog, amharisk, men at det nu er blevet ændret, så al undervisning foregår på sproget oromo, som tales af muslimerne i landdistrikterne omkring bibelskolen. På den måde kan de studerende blive endnu bedre til at prædike for de mennesker, de er omgivet af.

Tilbage i klasselokalet er Dametu heller ikke i tvivl om, hvor stor betydning tiden på bibelskolen får for hendes fremtid.

Mange af skolens elever bliver ansat som evangelister i de små lokale landmenigheder, og det er også Dametus plan:

»Jeg vil være en evangelist og dele evangeliet. Ikke bare to eller fem år ud i fremtiden, men for resten af mit liv,« siger hun. ●

MISSIONSBEVÆGELSEN I HISTORIEN

Missionsbevægelsen begyndte som statsmission og fortsatte som mission gennem frivillige foreninger. Kurt E. Larsen giver her et kort overblik over missionsbevægelsens historie.

Af Kurt E. Larsen, dr.theol

Mission betyder sendelse, og missionsbevægelsen begyndte den første himmelfartsdag, da Jesus sendte disciplene ud i verden for at gøre mennesker til sine disciple. Lige siden er kristne blevet sendt ud til andre lande med henblik på at føre mennesker til tro på Jesus Kristus, blive døbt og blive en del af en kristen menighed.

Missionsbevægelsen har dog haft vekslende omfang gennem tiderne, og man kan opdele den i fire forskellige former.

Kristne landes statsmission

Ydre Mission – i dag vil man oftere bruge betegnelsen International Mission – stod bag kirken i Danmark, idet den blev grundlagt af den franske katolske missionær Ansgar. Han begyndte sit virke i 826 og var udsendt af den frankiske kejser.

Efter at Danmark var blevet et kristent land, udgik der missionsarbejde fra den danske konge og kirke i forening, blandt andet til Estland.

Efter reformationen lå missionsarbejdet længe stille, men under den pietistiske vækkelse (år 1690 til 1740) tog den enevældige kong Frederik 4. sagen op igen og sendte missionærer til sin koloni i Indien. Det var en statslig kolonimission, som foruden at betjene danskerne i kolonien også sigtede på at bringe evangeliet til inderne, og tilsvarende missionsarbejde blev iværksat over for eskimoerne i Grønland fra 1721.

Et regeringskontor i København, Missionskollegiet, havde i årene 1714-1859 ansvaret for denne statslige kristne mission.

Mission gennem frivillige foreninger

Statsmissionen var hensygnende, da der begyndte en ny missionsvirksomhed på foreningsbasis. Det Danske Missionselskab blev stiftet i år 1821 som en sammenslutning af troende kristne, der gik sammen om at gøre noget for at udbrede evangeliet i en sekulariseret tid. Skulle noget gøres for mission, måtte lægfolk og præster selv bære arbejdet, økonomisk og ledelsesmæssigt, og derfor stiftedes en privat forening.

I sin storhedstid havde Det Danske Missionselskab (i dag Danmission) over hundrede missionærer i funktion i Indien og Kina. Flere lignende foreninger kom til: Santalmissionen arbejdede i Indien/Bangladesh, Dansk Forenet Sudan Mission (i dag: Mission Afrika) og Dansk Ethioper Mission (i dag: Promissio) arbejdede i hver deres dele af Afrika.

Dette missionsarbejde har ført store resultater med sig, så der mange steder er opstået store og voksende kirkesamfund i områderne, og de danske missionselskabers

Hostelbørnene og Susan Thorsen synger i St. Luke, Phebe, Liberia.

Foto: Frilde Thorsen, 1986.

rolle har derfor naturligt ændret sig undervejs. Man er gået over til at være samarbejdspartnere med de lokale kirkesamfund og søger at imødekomme disses ønsker om medarbejdere og ressourcer til arbejdet.

Sideløbende med det forkyndende og menighedsopbyggende arbejde har international mission også gjort meget for at bygge skoler og hospitaler og i det hele taget hjælpe mennesker på det praktiske plan. Det har været en løbende debat, hvordan disse opgaver skulle prioriteres i forhold til hinanden, og i dag skelnes i den internationale missionsbevægelse mellem evangelikalt arbejde, der lægger vægt på personlig tro og menighedsopbygning, og mere socialt og politisk arbejde.

En del af en menigheds arbejde

Mens foreningerne har hentet opbakning hos enkeltpersoner i folkekirken, er der også eksempler på, at missionsbevægelsen udgør en integreret del af en bestemt menigheds arbejde. Det gælder især de evangeliske frikirker, i dag mest Mosaik (pinsebevægelsen) og Apostolsk kirke.

Ny hytte på stationen i Worqa, Etiopien.

Foto: Knud Tage Andersen, 1975.

Pastor Finn Hougaard døber yngre liberianere ved gudstjeneste.

Foto: Frilde Thorsen, 1984.

Luthersk Mission har også det internationale missionsarbejde integreret i lokale kredse og frimenigheder og er i øjeblikket det største danske missionsselskab.

Kortvarig projektmission

Hvor man tidligere tænkte missionærgerningen som et livskald, er det blevet mere almindeligt i internationalt missionsarbejde, at unge bruger nogle måneder eller et par år af deres liv på at være med i missionsprojekter med forkyndelse og hjælpearbejde. Sådan virker en række tværkirkelige arbejdsgrupper: Ungdom med Opgave, Operation Mobilisering med flere. Også de ældre missionsselskaber har ladet sig inspirere af denne arbejdsform, der nok betyder mindre kontinuitet i arbejdet, men som til gengæld giver mange flere et personligt kendskab til missionsarbejdet. ●

Kurt E. Larsen skulle have holdt oplæg på Promissios årsmøde, men da årsmødet blev aflyst på grund af situationen med coronavirus, er en del af oplægget blevet til denne artikel.

TAK FOR GAVER

Tak for gaver til Promissios arbejde på i alt 933.490 kr. i første kvartal 2020. Der blev i perioden samlet lidt mindre ind, end det vi havde håbet på.

I 2019 havde Promissio brug for i alt 5.585.000 kr. i gaver, og der blev samlet i alt 5.179.557 kr. ind. Da udgifterne har været færre end forventet, viser det endelige regnskab et lille overskud på 16.449 kr. – dog er der hensat nogle midler til senere brug, og derfor bliver årsresultatet et lille underskud på 42.219 kr. efter hensættelser. Da vi har brugt den sum arvemidler, som vi har nydt godt af i nogle år, nedjusteres forventningerne til 2020, og vi budgetterer med et underskud. Vi håber dog, at vi bliver positivt overraskede.

Tak for alle gaver.

PLANTESALGET GÅR STRYGENDE

Corona-situationen i Danmark har mange steder sat en kæp i hjulet på salget i landets butikker. Men i Gjærns Liberia-projekt, som støtter forældreløse børns skolegang i Liberia med godt 300.000 kr. årligt, har Liberia-komiteen ikke mærket nogen nedgang. Else Marie og Karl Hvidberg, som står for det meste af komiteens plantesalg, har rygende travlt.

»Vores bøn om at kunne komme af med planterne er blevet hørt til fulde. Fra både Dronninglund og Lemvig har de været og hentet planter og også fra mange andre lokalt store salg. Til en kirkegård har vi lige sendt et stort tilbud og er spændt på at høre derfra. En anden stor ordre skal af sted, når der bliver vejrforandring.« fortæller parret.

Du kan læse mere om komiteens arbejde og plantesalget på www.123hjemmeside.dk/liberia-born-planter og på Facebook under "Liberia-haven".

BARSELSVIKAR SØGES TIL SEKRETARIATET

Da markedsførings- og sekretariatskoordinator Line Reckweg Nissen er i lykkelige omstændigheder, går hun på barselsorlov fra og med slutningen af juli måned. Line forventer i første omgang at kunne vende tilbage nogle timer om ugen allerede fra december.

Vi søger en barselsvikar i hendes sted. Se mere på job.promissio.dk.

DIN GAVE GIVER MENNESKER ET LIVSFORVANDLENDE MØDE MED JESUS KRISTUS

En gave til Promissio er en gave til mission med hjerte, mund og hænder! Sådan indbetaler du din gave til Promissio:

- Med Dankort på www.stot.promissio.dk. Her kan du også tilmelde dig som fastgiver via Betalingsservice.
- MobilePay 395 001. Vigtigt: Skriv navn, adresse og CPR-nummer i beskedfeltet, hvis du ønsker fradrag.
- Nordea bank: 2207-0062262753.

ONLINE GENERALFORSAMLING

Som en konsekvens af forsamlingsbegrænsningerne i april måned blev Promissios årsmøde den 4. april aflyst. Generalforsamlingen blev i stedet flyttet til den 21. april, hvor den blev afholdt som et online møde. 43 venner, bestyrelsesmedlemmer og medarbejdere deltog helt fra Færøerne i nord til Etiopien i syd. Tak til alle, der deltog.

Det er muligt at læse beretninger og se årsregnskabet på promissio.dk/vi-er.

ALTING TAGER LÆNGERE TID

Som køkkenvolontør oplevede Dagmar Bech Hansen, hvordan hverdagen er for etiopiere, og hvordan mange ting tager længere tid end i Danmark. Her giver hun et indblik i oplevelserne som køkkenvolontør.

Af Dagmar Bech Hansen, køkkenvolontør i Etiopien i foråret 2020

"Amasiganallo", "you're welcome".

Sådan lød den verbale kommunikation oftest mellem de to etiopiske kvinder, Eyerus og Almaz, og mig i køkkenet på Global Discipleship Training (GDT), hvor vi lavede mad til de 12 danske deltagere på GDT.

Jeg havde en uge med amharisk, og her lærte jeg blandt andet, at "amasiganallo" betyder "tak", og mens jeg var i Etiopien, begyndte de to kvinder på engelsk et par timer to gange om ugen, så vores kommunikation blev et miks af amharisk og engelsk – og fagter.

Svært at bage pizza uden strøm

Jeg fik også styr på de amhariske ord for "færdig", noget der vist betød "lige lidt mere", og "strømmen er gået".

Det sidste kunne særligt være en udfordring, når strømmen gik, halvanden time inden aftensmaden skulle være færdig, og der stadig manglede at blive bagt tre pizzaer. Ofte varede strømafbrydelsen en times tid, men det kunne også vare længere. Jeg blev dog også altid så glad, hver gang strømmen kom igen – og på den måde blev jeg glad hver dag.

I det hele taget smilede og grinte vi enormt meget til hinanden i køkkenet, også – og måske især – når vi ikke helt forstod hinanden. Det skete ret ofte, men alligevel føler jeg, at jeg lærte Eyerus og Almaz godt at kende, og jeg hyggede mig meget sammen med dem.

Til marked med kurve og gåben

Med opgaverne i køkkenet oplevede jeg

Dagmar Bech Hansen sammen med de to etiopiske medarbejdere i køkkenet, Eyerus Zerihun (tv.) og Almaz Girma (th.).

SET MED
ANDRE ØJNE

også, hvordan hverdagen er for etiopiere, og hvordan mange ting tager længere tid end i Danmark.

En tur til markedet foregår med kurve og gåben (med mindre man har Lotte til at køre), og det tager lang tid at finde de bedste varer. På markedet mødes alle fra byen og den nærmeste omegn med deres varer – krydderier, korn, tekstil, frugter og grønt med mere. Et stort kaos, hvor alle har en bod, og hvor kun en presenning adskiller varerne fra jorden.

Efter at man har gjort sine indkøb for det meste af ugen, kræver det tid at forberede maden. Kikærter, som jeg benyttede mig en del af, skulle renses for sten og andet skidt, inden de kunne bruges, og sådan var det

også med en del andre råvarer.

Bagefter skal der vaskes op, hvilket kræver varmt vand, som skal koges først. Ja, alting tager bare længere tid.

Glad for nye oplevelser

Ud over oplevelserne med de praktiske oplevelser, fik jeg også et indblik i etiopiernes tilgang til Gud, tro og bøn, og hele mødet med den etiopiske kultur har været spændende.

Jeg har været så utrolig glad for mine nye oplevelser og erfaringer og føler mig meget heldig over at have mødt de mennesker, som var omkring os. Deres ro og venlighed vil jeg gerne give videre til mennesker, jeg møder. ●

SKAB EN BEDRE SKOLE FOR BØRNENE I LIBERIA

Det kræver dygtige lærere at undervise udfordrede elever, som kommer i skole med rumlende maver.

Sethony K. Fayahs skolegang er ikke som danske børns. Hun er privilegeret nok til at gå i skole, men på skolebænken rumler maven og forstyrrer hendes tanker, når hun skal forsøge at koncentrere sig om tavleundervisningen.

Sethony står op hver morgen kl. 5.00 sammen med sin mor, som skal åbne sin frisørsalon. Sethonys opgave er at hente vand og lave mad til familien, inden hun skal i skole, men morgenmad spiser hun ikke.

»Hjemme hos os får vi ét måltid mad om dagen, så jeg spiser ikke, inden jeg går i skole om morgenen. Jeg spiser oftest om aftenen sammen med min mor,« fortæller Sethony.

Og inden der bliver tid til aftensmad, har hun først en lang skoledag efterfulgt af arbejde i moderens forretning.

Undervise og udruste lærerne

Det kræver dygtige lærere at undervise udfordrede elever som Sethony. Promissio har derfor udsendt missionær Elisabeth Poulsen til at arbejde med lærerne på blandt andre Sethonys skole i Monrovia, Liberia. Med baggrund i sin læreruddannelse og undervisningserfaring er en af hendes primære opgaver at undervise og udruste lærerne til deres arbejde, så de kan undervise og ikke mindst støtte børnene i deres udfordrende hverdag.

Vil du være med til at skabe en endnu bedre skole til elever som Sethony, så hun kan få undervisning i øjenhøjde og den uddannelse, hun hungrer efter? Så giv en gave til Elisabeth Poulsens arbejde på Den Lutherske Kirkes skoler i Liberia. ●

Sethony står op klokken 5.00, men får ikke noget at spise, før skolen og arbejdet er overstået ved aftenstid.

SKAB EN BEDRE SKOLE I DAG

For 320 kr. hjælper du 10 børn til bedre undervisning. Send dem med MobilePay til 395 001.

For fradrag skriv adresse og CPR-nummer i beskedfeltet. For andre donationsmuligheder se side 14.

MobilePay

promissio

GUDS LØFTE – VORES SENDELSE